

gifte kvindes formueretlige stilling. Ingen modstandere af kvindesagen tog ordet, men hr. cand. juris Zeuthen var i et enkelt punkt uenig med hr. Høgsbro om det forslag, denne fremsatte til en mulig ny lovordning. Under ordskiftet blev det flere gange sagt, at de retskyndige ønskede at høre kvindernes mening om sagen, og jeg skal derfor tillade mig at fremføre mine grunde for, at jeg slutter mig til hr. Høgsbros forslag.

Denne fremstillede først, hvorledes den nugældende ægteskabslovgivning, hvad formuen angår, gør hustruen aldeles retsløs overfor manden, idet ægtefællerne i følge denne ganske vist har fælleseje, men hustruen er umyndig, og manden har enerådighed over denne såkaldte fællesejendom, så at fællesskabet først mærkes, når ægteskabet hæves, enten ved skilsmisse eller død, idet fællesboet da deles mellem ægtefællerne eller deres arvinger. Efter nærmere at have påvist den store uretfærdighed i den nugældende lovgivning, gik hr. Høgsbro over til at fremsætte sine tanker om, hvorledes en ny lov burde være. Hans forslag går ud på, at hver af ægtefællerne bør have ejendomsret til og rådighed over, hvad han eller hun ejer for ægteskabets indgåelse eller arver og får i gave derefter (særeje), at alt, hvad ægtefællerne hver for sig eller bægge i fællig erhverver under ægteskabet, bliver fælleseje, over hvilket ingen af ægtefællerne kan råde uden den andens samtykke, (erhvervsfællesskab), samt at hver af ægtefællerne skal kunne kræve en »bodeling«, d. v. s., at det fælles bo deles imellem dem, uden at ægteskabet derfor behøver at ophæves. — Hr. Zeuthen derimod fastholdt det forslag, han under en af ham indledet forhandling ifjor i april måned havde fremsat, og som kun afveg fra hr. Høgsbros deri, at hver af ægtefællerne derefter skulde have ejendomsret til og rådighed over det, han eller hun erhvervede under ægteskabet, så at det af hr. Høgsbro foreslåede erhvervsfællesskab ikke fandt sted. — Han var enig med hr. Høgsbro i, at hustruen burde være myndig og have ejendomsret til og rådighed over det, hun ejede for ægteskabet og arvede eller fik i gave under ægteskabet, men han påstod, at det af hr. Høgsbro foreslåede erhvervsfællesskab 1) var en umulighed, da manden ikke fra sit kontor kunde løbe ind i stuen eller ud i køkkenet for at